

EVIE DUNMORE

MEGNYERNI
A
HERCEGET

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Evie Dunmore: *Bringing Down the Duke*
First published in 2019 by Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Nagy Mónika Zsuzsanna

Szerkesztette
Böröczki Tamás

Borítóterv
Rita Frangie Batour
Farjana Yasmin

ISBN 978-963-636-508-0

Minden jog fenntartva

© Evie Dunmore 2019
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Nagy Mónika Zsuzsanna 2025
Borítóillusztrációk © Shutterstock

*Nagyapának,
aki arra tanított, hogy bármire vállalkozhatok,
de nem kell mindent eltűrnöm.*

Első fejezet

Kent, 1879. augusztus

– Szó sem lehet róla. Micsoda eszeveszett ötlet, Annabelle! Gilbert úgy forgatta a szemét, akár egy vadászok elől menekülő, riadt nyúl.

Annabelle a földre szegezte a tekintetét. Tudta, hogy így szerénynek hat, márpedig az unokatestvérét, amikor épp felindult állapotban van, leginkább a szerénység látszata csillapítja le. Annabelle a férfiak megannyi típusát megtanulta kezelni, közülük nem épp a „tudatlan, ámde a maga jelentőségében bízó” karakter jelentette számára a legnagyobb kihívást. Csak hát a sorsa épp egy ilyen ember kezében van, és ez nem könnyíti meg a helyzetét. Gilbert egyetlen mozdulattal fosztaná meg élete lehetőségétől itt, ebben a zsúfolt kis dolgozószobában, hogy aztán tovább gyönyörködjön a pillangókban, amelyeket az imént tűzött fel az íróasztalán lévő vitrinbe.

– Mégis mi jön ezután? – kérdezte. – Cirkusz? Parlamenti képviselőség?

– Tudom, hogy ez nem mindennapi dolog – szólalt meg Annabelle –, de...

– Nem mész Oxfordba! – üvöltötte Gilbert, és az íróasztalra csapott.

Annabelle apjának régi íróasztalára. Amit az apja nem rá, hanem Gilbertre hagyott. Annabelle unokatestvérén nem segített a méltóságteljes bútordarab: a patinás, oroszlánlábás íróasztal mögött trónolva bárki tekintélyesebbnek tűnne, Gilbert azonban így is inkább egy felbőszült csirkére hasonlított. Hát, Gilbert meghökkenése érthető. Annabelle önmagát is meglepte. Öt hosszú éve volt Gilbert mindenese, nem hitte, hogy valaha is úgy istenigazából vágyik még valamire. Mindig is két lábbal állt a földön, sosem panaszkodott, és elfogadta, hogy a chorleywoodi parókia határai az ő álmainak is határt szabnak. Aztán eljutott hozzá a hír, hogy az Oxfordi Egyetem kollégiumot alapított nők számára, és ez szíven ütötte.

Igyekezett nem tudomást venni róla, de alig egy hét elteltével megingott az oly aprólékos gonddal kifejlesztett önuralma.

Tényleg nem arról van szó, hogy nagyravágyó lenne. De ki tudja, hogy Gilbert szedett-vedett háztartása meddig állja útját a végzetének? Meddig állja útját egy kéjsóvár alaknak, akinek Annabelle könnyű prédája lesz? Napközben automata üzemmódban tette a dolgát. Éjjelente az a felismerés gyötörte, hogy örökké a szakadék szélén fog egyensúlyozni, míg végül az öregség és a dologház leselkedik rá. Rémálmaiban pedig egyre csak zuhant.

Megtapintotta a köténye zsebében lapuló vékony borítékot. Benne a levél, amelyben értesítik, hogy felvételt nyert Oxfordba. Ha hivatalosan tanulhatna, azzal elejét vehetné a zuhanásnak.

– Részemről a vita lezárva – jelentette ki Gilbert.

Annabelle keze ökölbe szorult. *Hidegvér. Őrizd meg a hidegvéredet.*

– Nem áll szándékomban veszekedni veled – szólalt meg szelíden. – De én tényleg azt hittem, hogy örülni fogsz. – *Rendben, ez nettó hazugság.*

Gilbert szemöldöke összeszaladt.

– Hogy örülni fogok? Én? – Arcán valamiféle aggodalom jelent meg. – Biztos, hogy nincs valami bajod?

– Hiszen ez nyilvánvaló előnyökkel járna a családotd számára, ezért azt feltételeztem, hogy üdvözölni fogod a lehetőséget.

– Előnyökkel...

– Bocsáss meg, drága kuzin. Nem is rabolom tovább a drága idődet. – Azzal fölállt.

– Hová sietsz? – intett Gilbert. – Ülj csak szépen vissza.

Annabelle csillogó szemmel nézett rá.

– Tudom, hogy nagy terveid vannak a fiúkkal – kezdte –, márpedig egy oxfordi diplomás nevelőnő ebben sokat segíthet.

– Valóban vannak terveim, elég határozott terveim – csettintett a nyelvével Gilbert. – De te a feltétlenül szükségesnél már így is jobban ismered a görög és a latin nyelvet, annál meg pláne jobban, mint helyénvaló lenne. Márpedig köztudott, hogy a túl sok tanulástól a női agy félresiklik. Abból meg milyen előnyünk származik, mi?

– Jelentkezhetnék nevelőnőnek vagy társalkodónőnek a kastélyba.

Ez volt az utolsó esély. Ha Ashby bárónak, a dombtetőn álló kastély és a parókia urának az említése nem hatja meg Gilbertet, akkor semmi. Gilbert valósággal imádta még a báró lába nyomát is.

És ez valóban elgondolkodtatta a férfit. Annabelle szinte halani vélte, hogy csikorogva, akár az ósdi konyhai daráló, munkába állnak Gilbert agytekervényei. Ósdi, ugyanis Gilbertnek soha nem volt elég pénze, hogy rendbe szedje a házat. Ami egyenes következménye annak, hogy a templomi harangozásért kapott sovány javadalma valahogy nem növekedett együtt folyamatosan gyarapodó családjával.

– Hát – szólalt meg Gilbert –, az csakugyan jó pénzt hozna a házhoz. Az uraság tisztességesen fizet.

– Valóban. De én megértelek. A vagyon sem lehet elég ok semmire, ami nem helyénvaló.

– Igaz, igaz, de hát azért ez mégsem lenne egészen nem helyénvaló, nemde, hiszen valami nagyobb célt szolgálna.

– Ó – kiáltott fel Annabelle –, így, hogy rámutattál tervem buktatóira, már igazán nem mehetek, mert hát ha ugye az agyam kisiklik...

– Ugyan, ne ess túlzásba! – csattant fel Gilbert. – A te fejed valószínűleg már hozzászokott a könyvekhez. De a kezed nélkül egy hétig sem boldogulunk. Fel kell fogadnom valakit helyetted. – Kétségbeejtően ravasz pillantást vetett Annabelle-re. – És hát a kasszánk ezt nem engedi meg.

Micsoda pech, hogy Gilbert épp most fedezi fel a pénzügyi tervezés művészetét.

Nyilván azt akarja, hogy Annabelle térítse meg a távozása miatt felmerülő összes költségét, hiszen milyen sokba kerül ő az unokatestvérének... egészen pontosan semennyibe. Ám csekély ösztöndíja sajnálatos módon étkezésre és ruházkodásra is alig lesz elég.

Annabelle ültében előredőlt.

– Mennyit fizetnél egy kézilánynak, drága kuzin?

Gilbert szeme elkerekedett a csodálkozástól, de gyorsan összeszedte magát.

– Két fontot – felelte a karját összefonva.

– Két fontot? – vont a szemöldökét Annabelle.

– Igen, mert... khm... Beth megint egy bizonyos állapotban van – felelte komorrá vált arccal. – Így fel fogok venni még valakit.

Dehogya fogsz, gondolta Annabelle, de ezt sikerült magában tartania.

– Ez esetben minden hónapban küldök neked két fontot.
– Mégis hogyan? – kérdezte Gilbert a homlokát ráncolva.
– Ez nem lesz gond. – *Halvány fogalmam sincs.* – Sok diáknak kell korrepetálás.

– Értem.

Gilbert ebben nem volt olyan biztos, ahogy Annabelle sem. A kézilányok még a kastélyban sem kerestek havi két fontot, és az is kisebb csoda lenne, ha Annabelle-nek két shillinget sikerülne összekaparnia.

Annabelle felállt, kezét az asztal fölött Gilbert felé nyújtotta.

– A szavamat adom.

Gilbert úgy meredt Annabelle kezére, mintha az egy nem e földről való lényhez tartozna.

– Mondd csak – szólalt meg végül –, honnan tudhatom, hogy nem ragad rád letörölhetetlenül az oxfordi módi, és a végén majd tényleg hazajössz?

Annabelle egy pillanatra leblokkolt. Milyen furcsa! Hiszen csakis azért csikarta ki Gilbert engedélyét, hogy megtartsa a helyét a háztartásában – elvégre egy nőnek szüksége van egy helyre, bárhol legyen is az a hely. Valahogy azonban mégis berzenkedett a gondolattól, hogy erre a szavát adja.

– Ugyan hova máshova mehetnék? – kérdezett vissza.

Gilbert összehúzta a száját. Szórakozottan megveregette a hasát. Kicsit várt, mielőtt válaszolt volna.

– Ha késel a pénzzel – szólalt meg végül –, kénytelen leszek arra kérni téged, hogy gyere vissza.

Annabelle lassan forgatta a szavakat elméjében. Ahhoz, hogy vissza lehessen őt hívni, először is el kell mennie innen. Vagyis Gilbert elengedte.

– Megértettem – szólalt meg Annabelle.

Gilbert puha ujjainak érintését szinte meg sem érezte a fiatal nő kérges tenyere. Annabelle az asztalnak dőlt, az egyetlen biztos pontnak az egyszerre teljesen ingataggá vált helyiségben.

– Természetesen szükséged lesz gardedámra – hallotta Gilbert hangját.

Annabelle nem tudta elfojtani a kissé ijesztő torokhangként rátörő nevetést.

– Huszonöt éves vagyok!

– Hm – válaszolt Gilbert –, gyanítom, ezzel a képesítéssel végképp partiképtelen leszel.

– Milyen szerencse, hogy nem vágyom a házasságra.

– Hát, hát – mondta Gilbert. Annabelle tudta, hogy az unokatestvére nem helyesli az önkéntes vénlányságot, *mert hát az természet ellen való*. De ha bárki megjegyzést tett Annabelle érényére, az nem volt több üres protokollfordulatnál, és valószínűleg Gilbert annak is tekintette. Vagy, más chorleywoodiakhoz hasonlóan, ő is gyanított valamit.

Mintegy végszóra, a férfi elkomorodott.

– Van itt még egy dolog, amit tisztán kell látni, Annabelle, nagyon tisztán.

Ezek a szavak úgy lebegtek köztük, mint bármelyik pillanatban lecsapni kész keselyűk.

De támadjanak csak – érzékei most éppoly kérgesek voltak, mint a tenyere.

– Oxford köztudottan a bűn városa – folytatta Gilbert –, kígyófészek, tele iszákos, züllött alakokkal. Ha bármilyen nem helyénvaló módon kapcsolatba kerülsz velük, vagy akár csak a gyanú árnyéka vetül az erkölcsre, bármilyen fájó lesz is nekem, többé nincs helyed ebben a házban. Az anglikán egyház szolgálatában állok, az én pozíciómban távol kell tartanom magam minden botránytól.

Nyilvánvalóan olyan botrányra gondolt, amelyben férfi is érintett. Bár e tekintetben igazán nem volt oka aggodalomra. Ott volt azonban Annabelle ösztöndíjának a kérdése. Gilbert abban a hitben volt, hogy az egyetem folyósítja, de jótévedése valójában az Országos Társaság a Nők Választójogáért nevű szervezet volt, amit az ösztöndíjért cserébe támogatnia kellett a nők választójogáért folytatott küzdelmében. Annabelle javára legyen mondván, hogy a társaságra bizonyos Lady Lucie Tredbury és az ő ösztöndíjfelhívása révén lett figyelmes, és nem a politikai aktivizmus iránti érdeklődése okán, de arra nagy összegben fogadna, hogy Gilbert szerint az erkölcsi ocsmányságok listáján a *női szavazati jog* nem sokkal marad el a *szerelmi botrány* mögött.

– Még szerencse, hogy egy vidéki vénlány még Oxfordban sincs különösebben kitéve efféle veszélyeknek – vágta rá Annabelle.

Gilbert ismét hunyorogni kezdett. Annabelle megfeszült, ahogy a férfi végigmérte. Túljátszotta volna a szerepét? Meglehet, már túl van az első virágzásán, és a nap, a szél meg az eső, amely krumplifelszedés közben érte, már finom vonalakat rajzolt a szeme köré. De reggelente a tükörbe nézve még most is egy húszas éveie elején járó fiatal nő arcát látta: az enyhén ferde járomcsontot, a finom metszésű orrot és a – mintegy a francia felmenők előtt tisztelgő – száját, amely mintha mindig duzzogásra állna. A száját, amely miatt megőrültek érte a férfiak – vagy legalábbis ezt mondták neki.

Ajkát lebiggyesztette. Valahányszor csak meglátta a saját tükörképét, mindig a szemét nézte. Zöld ragyogását már régóta fakítja az a fajta tudatosság, amelynek ifjú lányok nincsenek birtokában. Az a fajta tudatosság, amely jobban óvja a botrányoktól, mint a kevésbé előnyös külső tudná. És ami azt illeti, a legkevesbé sem vágyott rá, hogy egy férfi miatt ismét bajba keveredjen.

Második fejezet

Westminster, október

– No hát – kezdte Lady Lucie –, új tagjaink kedvéért elmondom, hogy amikor átadjuk a szórólapot egy úrnak, három szabályt kell betartanunk. Az első, hogy kiszemeljük a befolyásos személyt. A második, hogy határozottan, de kedvesen a közelébe férközzünk. A harmadik, hogy megérzik, ha féltek, de többnyire ők még jobban tartanak tőletek.

– Mint a kutyák – jegyezte meg halkán Annabelle. A lady éles tekintete rászegeződött.

– Végül is igen.

Úgy tűnik, itt valakinek igencsak jó a hallása, ezt jó lesz megjegyezni. Annabelle jéghideg ököllel húzta össze a mellkasa előtt vállkendője két végét. A durva gyapjú nemigen védte a Parlament téren gomolygó fagyos köd, és még kevésbé az arra járók metsző tekintete ellen. Erre az időnyre a Parlament befejezte a munkát, de még ekkor is számos úriember járt-kelt a Westminster körül, hogy a mindannyiuk életét szabályozó törvényeken ügködjön. Annabelle gyomra a gondolattól is összeszorult, hogy egy ilyen emberhez kell majd odamennie. Tisztességes nő nem áll szóba idegennel az utcán, pláne nem olyan szórólapot lobogtatva, amelyik azt hirdeti merészen: *A férjezett nők*

tulajdonjogáról szóló törvény minden feleséget rabszolgasorba taszít! Persze van igazság ebben a címben, hiszen a tulajdonjogról szóló törvény értelmében a házasságkötése napján egy nő minden vagyona a férjére száll... A kis csoportjukra mért rosszalló pillantások hatására Annabelle mégiscsak igyekezett nem túl feltűnően tartani a szórólapokat. Erőfeszítései nyomban teljesen hiábavalóvá váltak, amikor Lady Lucie, az Országos Társaság a Nők Választójogáért titkára rázendített motivációs beszédére. Őladysége éteri külseje – porcelánbaba-szerű kecsességével, tökéletesen sima, világosszőke hajával és szív alakú arcával – igencsak megtévesztő volt, amint ugyanis belekezdett tanítványai ösztönzésébe, a hangja ködkürtként harsogta be a teret.

Mi kényszeríthette ide ezeket a hölgyeket? Mint viharba került bárányok, úgy bújtak össze, Annabelle pedig akár a vállkendőjére is fogadott volna, hogy egyikük sem szorult semmiféle bírálóbizottság ösztöndíjára. A kerek barna szemű, fitos orrú és a hidegtől kipirult arcú, vörös hajú lány, aki közvetlenül mellette állt, elég szerénynek tűnt, de hála az oxfordi szóbeszédnek, jól tudta, ki ő: Miss Harriet Greenfield, Nagy-Britannia egyik legbefolyásosabb bankmágnásának, Julien Greenfieldnek a lánya. A nagy hatalmú Julien Greenfieldnek jó eséllyel fogalma sem volt arról, hogy a lánya milyen ügy érdekében dolgozik. Gilbert legalábbis bizonyosan őrjöngene, ha erről az egésztől tudomást szerezne.

Miss Greenfield óvatosan tartotta a szórólapokat, mintha arra számított volna, hogy megpróbálnak beleharapni a kezébe.

– Kiszemelni, közelébe férkőzni, átadni – motyogta. – Egészen egyszerű.

Azért nem annyira. Felhajtott gallérjukkal és szemükbe húzott kalapjukkal a sietősen lépdelő férfiak megannyi bevehetetlen erődnek tűntek.

A lány felnézett, tekintete találkozott Annabelle-ével. Legjobb lesz kedvesen mosolyogni, és másfelé nézni.

– Miss Archer, ugye? Az ösztöndíjas hallgató – nézett rá Miss Greenfield lila szőrmestólája fölül.

Hát persze. Az oxfordi szóbeszéd mindkét irányban működik.

– Úgy van, kisasszony – válaszolta, és nem tudta eldönteni, szánalom vagy gúny rejlett-e a kérdésben.

Miss Greenfield szeme azonban kíváncsian ragyogott fel.

– Maga biztosan rettenetesen okos, ha ösztöndíjat kap.

– Ó, köszönöm – felelte halkán Annabelle. – Inkább rettenetesen túlművelt.

Miss Greenfield elnevette magát, úgy tűnt, nagyon fiatal.

– Harriet Greenfield vagyok – nyújtotta Annabelle felé keztyűbe bújtatott kezét. – Ez az első szüfrazsettgyűlése?

Lady Lucie-t láthatóan annyira lekötötte az igazságról és John Stuart Millről szóló beszéde, hogy fel sem tűnt neki a lányok csevegése.

Annabelle mégis suttogóra fogta.

– Igen, ez az első gyűlésem.

– De jó! Nekem is – mondta Miss Greenfield. – Remélem, ez megfelelő lesz. Határozottan nehezebb nemes ügyet találni, mint gondoltam. Maga szerint is?

– Hogy? Nemes ügyet? – kérdezte Annabelle a homlokát ráncolva.

– Igen. Miért, maga szerint nem kell, hogy mindenkinek legyen valami nemes ügye? Eredetileg a Börtönreformokért női bizottsághoz akartam csatlakozni, de a mama nem hagyta. Aztán a Királyi Kertészeti Társaságnál próbálkoztam, de az tévedés volt.

– Sajnálom.

– Ez az egész egy folyamat – jelentette ki Miss Greenfield mit sem zavartatva magát. – A női jogokért folytatott küzdelem szerintem méltó ügy, bár meg kell mondanom, az az ötlet, hogy oda kell menni egy férfihoz...

– Valami problémája van, Miss Greenfield?

A puskaropogás-szerű hangra mindkét lány összeresztette. Ajaj. Lady Lucie egyik apró öklét a csípőjére helyezve meredt rájuk.

– D...dehogyan – szegte le a fejét Miss Greenfield.

– Tényleg? Nekem úgy tűnt, hogy valamit éppen magyarázott.

Miss Greenfield bizonytalanul felsikkantott. Lady Lucie-ről köztudott, hogy nem finomkodik. A fáma szerint egyszer diplomáciai ügy lett egyetlen kézmozdulatából; a történet a spanyol követről és egy villáról tesz még említést...

– Csak egy kicsit aggódunk, mert még újak vagyunk – sietett társa segítségére Annabelle, mire Lady Lucie rideg tekintetével csaknem felnyársalta.

Té jó ég! A társaság titkára nem az a fajta nő volt, aki édeskés mosollyal leplezné, ha nem tetszik neki valami. Ha száz nőből száz arra törekszik, hogy csupa derű és napfény legyen, ez a nő maga az égszakadás.

Ám a lady mehökkentő módon megenyhülve biccentett.

– Ne aggódjanak – mondta. – Dolgozhatnak együtt.

Miss Greenfield rögtön felélénkült. Annabelle elmosolyodott. Meg lenne lepve, ha bármelyikük is sikeresen lobbizna egy befolyásos férfinál.

A magabiztosság látszatát megőrizve egy forgalmas kocsi megállóba vezette a lányt.

– Kiszemelni, közelébe férkőzni, mosolyogni – motyogta Miss Greenfield. – Mondja, Miss Archer, maga szerint lehet ezt

feltűnés nélkül csinálni? Tudja, az apám... szóval valószínűleg nem is sejti, hogy az ügyért végzett munka ilyen nyilvános.

Annabelle szúrós tekintettel mérte végig a teret. London kel-
lős közepén voltak, a Big Ben árnyékában, és olyan emberek
vették körül őket, akik feltehetően mind kapcsolatban álltak
valamilyen formában Miss Greenfield apjával. Ahhoz, hogy ne
keltsenek feltűnést, Oxfordban kellett volna maradniuk. Meny-
nyivel jobb lett volna, ha Oxfordban maradnak! A kocsikhoz
közeledve egy úriember lelassított, rábámult, aztán ajkát lebigy-
gyesztve, mintha valami kellemetlen dologba lépett volna, nagy
ívben kitért. Úgy tűnt, nem sokkal arrébb egy másik szüfrazsett
sem járt jobban – az úriemberek gúnyosan legyintgetve rázták
le. Ezekről a lesajnáló kézmozdulatoktól Annabelle gyomra mé-
lyéről valami rég eltemetett érzés tört elő, és mint a sav, úgy
mart bele a torkába. *Düh.*

– Nem mintha amúgy az apám ellene volna a női jogoknak,
vagy ilyesmi... ó... – Miss Greenfield nagy levegőt vett. Elhall-
gatott, és a tekintete rászegeződött valamire Annabelle mögött.

Annabelle hátrafordult.

A Parlament bejárata mellett három férfi bukkant elő a köd-
ből. A kocsik felé tartottak. Gyorsan és céltudatosan, akár egy
gőzmozdony.

Kellemetlen tudatosság érzete borzongott végig a hátán.

A három férfi közül a bal oldali elég drabális figurának lát-
szott, természetes testén majd szétfeszült a finom ruházat. A kö-
zépső úriembernek hatott, komor arcát hatalmas pofaszakáll
keretezte. A harmadik pedig... Nos, a harmadik pontosan az
volt, akire vadásztak: a befolyásos férfi. Kalapját a fejébe húzta,
így az részben el is takarta az arcát, jól szabott kabátja inkább
egy sportoló, mint egy puhány előkelőség egyenes vállát sejtet-
te. Ám azzal a csendes, mégis tekintélyparancsoló bizonyos-

sággal lépdelt, ami azt üzenté, hogy tudja: akár az ő tulajdona is lehetne a föld, amin épp jár.

A férfi mintha csak megérezte volna Annabelle kutató pillantását, és felnézett.

A lány megdermedt.

Lenyűgöző jéghideg szeméből ragyogott az intelligencia – a hideg, átható intelligencia, amely egyenesen a dolgok mélyére lát, értékkel, elutasít, kizsigerel.

Annabelle egyszerre mintha üveggé vált volna, áttetsző és törekeny lett.

Tekintete máshova tévedt, a szíve zakatolni kezdett. Ismerte ezt a típust. Éveket töltött azzal, hogy ellenálljon az ilyen férfiaknak, akik az anyatejjel szívták magukba az önbizalmat, akiknek magabiztos tartásából és tökéletesen egyenes metszésű, arisztokrata orrformájából is az áradt, hogy nekik előjogaik vannak. Akik egyetlen jól irányzott szempillantással képesek elrettenteni másokat.

Egyszerre fontos lett Annabelle számára, hogy ne rettenjen el ettől a férfitől.

Az a cél, hogy befolyásos férfiak figyeljenek a szavukra? Hát, épp most teljesítette az első lépést: *kiszemelte az úriembert*.

Második lépés: *határozottan a közelébe férközni*. Annabelle még erősebben szorította a szórólapot, ahogy a lába egyenesen a férfi útjába vitte őt.

A férfi világos szeme összeszűkül.

Mosolyogni.

Ekkor azonban taszítást érzett a vállán.

– Utat, hölgyem!

A drabális. Annabelle már meg is feledkezett a létezéséről, most azonban majdnem megbotlott a saját lábában, és egy pillanatra megfordult körülötte a világ.

Egy erős kéz megragadta a felkarját, amitől visszanyerte az egyensúlyát.

Felpillantott, és tekintete egy hűvös tekintettel találkozott.

A fenébe is. Az arisztokrata volt az.

És hát, *ördög és pokol*, ez a férfi jócskán fölötte van mindannak, amire felkészültek. Csöppnyi lágyság sincs benne, páncélján résznek nyoma sincs. Arca simára borotvált, északiasan szőke haja oldalt rövidre nyírva; ami azt illeti, minden jól ápolt, egyértelmű és rendezett volt rajta, beleértve markáns orrát, szemöldöke rajzolatát és állkapcsa határozott vonalát. Csiszolt, áthatolhatatlan felszíne, akár egy gleccseré.

Annabelle gyomra émélyegve ugrott görcsbe.

A legritkább fajtaival találta magát szemben: a tökéletesen kezelhetetlen férfivel.

Jobban tenné, ha elfutna.

A lába azonban a földbe gyökerezett. Nem tudta levenni a szemét a férfiről. Az a szempár! Hidegsége mélyéről szigorúan féken tartott szenvedély ragyogott, amely Annabelle-t vonzotta, fogva tartotta, mígnem ragyogva és zavarba ejtően, akár az elektromos áram, felizzott kettejük között egymás kölcsönös tudata.

A férfi ajkai szétnyíltak. Tekintete a nő szájára esett. Szemében egy pillanatra heves fény gyúlt, aztán gyorsan el is illant, mint egy villámlás.

Nahát. Mindegy, hol van a helyük a világban, a szája mind-egyiknek tetszik.

Annabelle minden erejét latba vetve fölemelte a szórólapokat szorongató kezét, és egyenesen a férfi orra elé tartotta.

– A férjezett nők vagyonáról szóló törvény módosítása, uram?

A férfi tekintete, ha ez egyáltalán lehetséges, még jegesebbé vált.

– Veszélyes játékot űz, kisasszony.

A hangja éppolyan hűvös és parancsoló, mint a megjelenése.

Annabelle-t azonban ez inkább feltüzeltelte, semmint lehiggasztotta volna.

– Minden tiszteletem az öné, de annak az esélye, hogy egy úriember fényes nappal fellökjön, általában szintén elég kicsi – válaszolta. – Most már elengedne, kérem?

A férfi a jobb kezére pillantott, amely még mindig a nő karját szorította.

Az arca megrándult.

A következő pillanatban Annabelle már szabad volt.

A Parlament tér nyüzsgését és zaját természetellenesen hangosan érzékelte.

A karján továbbra is ott érezte az erős ujjak szorítását.

A férfi előremeredve, két kísérőjével a nyomában elhaladt a nő mellett.

Annabelle nyelt egyet, és érezte, hogy a szája kiszárad. Az ajka bizsergett, mintha az ujjbegyével végigsimított volna rajtuk.

Ruhája ujját kesztyűbe bújtatott apró kéz érintette meg, mire hátrahőkölt. Miss Greenfield elkerekedett szemében együttérzés ült... és elképedés.

– Kisasszony? Jól van?

– Igen. – *Nem.* Annabelle arca égett, mintha az imént orra bukott volna a nedves macskaköveken. Remegő kézzel végigsimított a szoknyáján. – Hát – szólalt meg tettetett vidámsággal –, azt hiszem, az urak nem érdeklődnek.

Szeme sarkából figyelte, ahogy a jégherceg és két csatlósa beszáll egy nagy kocsiba. Miss Greenfield közben leplezett aggodalommal vizslatta őt, talán udvariasan azt igyekezett felmérni, hogy Annabelle nem örült-e egy kisé. Persze nem az, de imént

kétségkívül hirtelen felindulásból cselekedett. Isten bocsássa meg – Annabelle már jó régóta nem cselekedett felindulásból.

– Tudja, ki volt ez a férfi? – kérdezte Miss Greenfield.

Annabelle megrázta a fejét.

– Montgomery hercege.

Szóval herceg. Naná, hogy az első férfiről, akinél lobbizni próbált, kiderül, hogy herceg. Még jó, hogy nem a trónörökös.

A hátuk mögül csizmák sietős kopogása hallatszott; egy kisebb csatahajó erejével Lady Lucie közeledett.

– Jól láttam? – kérdezte. – Az imént Montgomery hercegénél próbált lobbizni?

Annabelle kihúzta magát.

– Nem tudtam, hogy nála tilos.

– Nem tilos. Csak eddig senki nem próbálta meg. – A lady felszegte a fejét, Annabelle-t méregette. – Nem tudom eldönteni, hogy maga a legbátrabb vagy a legbolondabb azok közül, akiket mostanában toboroztam.

– Nem tudtam, ki ő – mondta Annabelle. – Egyszerűen csak befolyásos férfinek láttam.

– Ezt jól látta – válaszolta Lady Lucie. – Az ország egyik legbefolyásosabb embere.

– Akkor hát nem éri meg beszélni vele?

– Nem látta? Ez az ember alig egy év házasság után elvált a feleségétől, a hozományát megtartotta, és gondoskodott róla, hogy a nő eltűnjön. Nagy biztonsággal kijelenthetjük, hogy nála a női jogok ügye eleve kudarcra van ítélve, úgyhogy korlátozott erőforrásainkat ne pazaroljuk rá.

– Elvált? – Meglehet, hogy a kis Chorleywoodból való, de még Annabelle is tudta, hogy az arisztokraták nem válnak. Ezen mégsem tudott túllépni. – És a herceg véleménye megváltoztathatja más befolyásos személyek véleményét?

Lady Lucie ladyhez kevésbé illően felhorkant.

– Ha akarná, úgy, ahogy van, megváltoztathatná a következő választás eredményét.

– De hiszen ez azt jelenti, hogy ha ő ellenünk van, szinte mindegy is, ki mást tudunk még megnyerni az ügyünknek. Nem így van?

– Meglehet – ráncolta össze a homlokát Lady Lucie. – De ebből nem következik semmi. A mi seregünk nincs felkészülve egy ilyen erőd megtámadására.

– Akkor ostromra lesz szükség – jelentette ki Annabelle. – Vagy valamilyen fortélyra, mint a trójai faló.

Résnyire szűkült szempár meredt rá.

Te jó ég, hangosan gondolkodott! Úgy tűnik, az iménti eset, hogy az az ember fellökte, jobban megrázta őt, mint gondolta.

– Hát, ami azt illeti, nekem tetszik ez az ötlet – szólalt meg vontatottan Lady Lucie. – A jövő heti ülésünkön napirendre kell vennünk Montgomery herceget. – Mosolyra húzódó ajakkal nyújtott kezét. – Szólíts Lucie-nek. És te is, Miss Greenfield. És most elnézés, de azt hiszem, az ott Lord Chiltern.

A két újonc csak nézte, ahogy a lady vitorlaként csapkodó vörös sáljával belevész a ködbe. Miss Greenfield arca egészen elkomolyodott, amikor visszafordult Annabelle-hez.

– A Parlament előtt Lucie majdnem leharapta a fejem, de te megmentettél. Kérlek, szólíts csak Hattie-nek.

Kicsit kényelmetlen érzés volt ilyen bizalmas viszonyba kerülni előbb egy ladyvel, aztán meg egy örökösnnel. Annabelle nagy levegőt vett. Ez hát az új élete: egyetemi hallgató, herceget agítál, beláthatatlanul gazdag, lila szőrmestólás lányokkal ráz kezét. Úgy vélte, akkor jár el a legbölcsebben, ha úgy tesz, mintha mindez teljesen normális lenne.

– Örömmel – mondta. – És elnézést, amiért az imént nem sikerült kerülnöm a feltűnést.

Hattie vidám kacagása betöltötte a teret, és csaknem annyi megbotránkozó tekintetet vonzott, mint a szórólapok.

Azon a délutánon egyetlen férfit sem sikerült megnyerni az ügynek. Két bátortalan próbálkozás között Annabelle tekintete újra meg újra arrafelé vándorolt, ahonnan a herceg távozott a kocsival.